

ARHIVATOAREA DE IUBIRI

Adrian Voicu

Era dimineața unei zile nelucrătoare, iar pleoapa zorilor era încă departe de a se deschide.

În timp ce restul Orașului dormea, ori era mort de-a binelea, ori poate doar mima lipsa de viață, Gara era mai plină de forfotă decât Piața de Vise la o oră de vârf.

Gara nu avea zile de sărbătoare, zile libere sau zile de odihnă, ci doar zile normale, mă rog, pe cât de normale puteau fi într-un așezământ semiprovincial dintr-un braț de galaxie aflată într-o margine de univers.

Ploua în tot Orașul.

Și în Gară ploua prin acoperișul spart pe alocuri.

„Ar fi bine dacă s-ar spăla astfel păcatele lumilor“, își zise în timp ce evita bălțile de pe peron. „Ori iubirile“, continuă ea, gândindu-se la sumedenia de rafturi ce așteptau a fi sortate. „Aș avea mai mult loc.“

Găsise interesantă munca aceasta cu recenzarea și categorisirea iubirilor de tot felul.

O făcea cu drag, dedicație și pasiune, poate pentru că era prima ei însărcinare serioasă ori poate datorită exuberanței tinereții și dorinței de a le arată Bibliotecarilor că o Novice era perfect capabilă de o îndeletnicire care, în mod tradițional, de evuri, le era destinată doar Inițiaților.

Făcea periodic incursiuni în noi universuri, luând contact cu tot felul de lumi și entități și fiind mereu prinsă în tumultul manifestării iubirii în toate modurile posibile și imaginabile.

Ori, mai bine zis, inimaginabile, căci fiecare clipă de timp sau netimp a fiecărei ființe ori neființe era unică în exprimare și trăiri, lucru incredibil chiar și pentru ea, care adunase miliarde și miliarde de experiențe și le aranjase cu grijă în Arhivă.

Odată cu trecerea fiecărui eon, întâlnea lumi simple care deveneau din ce în ce mai complicate, apoi totul se transforma într-o magistrală supernovă și legile universului o luau de la capăt, dar tot timpul altfel.

La facerea fiecărei lumi, nu întâlnea decât un singur fel de iubire.

Fie că era iubirea de a fi ori de a face, de a se perpetua ori de a evolua, de a goni continuu după mâncare sau sex, iubirea de la început era una singură, simplă, intensă, primordială.

Vocea crainicului Gării îi tulbură pentru moment gândurile.

Își aminti brusc că nu-și golise vezica de ceva vreme și trebuia neapărat să ia urma unei toalete.

În trecere, își aruncă ochii pe tabela cu „Sosiri“.

Mersul Trenurilor nu se schimbase prea mult în ultimele câteva sute și ceva de ani, așa că nu se miră când văzu că trenul pe care-l aștepta avea o jumătate de oră întârziere.

„Minimum“, își zise, continuând să se uite după o toaletă.

Descoperise de puțină vreme lumea plină de contraste a viețuitoarelor carbonice.

Dintre toate, cele mai bizare i se păruseră a fi oamenii.

Oamenii puteau fi răi, cruzi, vicleni, capabili de orori nemaiîntâlnite, dar și fragili, sensibili, delicați și creatori de incredibile capodopere sonore ori iscate din culoare, cuvinte ori te miri ce materiale.

Sute de mii de ani fusese cu ochii pe ei, urmărindu-i cum renunțaseră la blana proprie spre nefericirea celorlalte animale, trăind doar două tipuri primare de iubire, cea carnală și cea pentru mâncare, nu mereu în aceasta ordine.

De fapt, dacă-și aducea bine aminte, cam pe atunci începuseră oamenii a conștientiza că iubirea trece prin stomac, foamea de mâncare primând celei de iubire.

După ce fuseseră martorii mai multor sfârșituri și începuturi de ere geologice, oamenii, cu un mic ajutor din partea ei, descoperiseră focul, roata, părul strâns în coadă și epilarea pe ici, pe colo (femeile tinere, în special), apoi începuseră să-și dezvolte simțul artistic, estetic, gândirea și rafinamentul în iubire.

Undeva, în lateral, zări un restaurant fast-food, fapt care o făcu să se decidă în a îmbina utilul (să meargă la toaletă) cu plăcutul (să comande o cafea, plus ceva pentru „speriat“ foamea matinală).

„Mic-dejun până la 10:00“, zicea un afiș.

Pica numai bine, că nu mâncase niciodată așa ceva, cel puțin nu la un restaurant fast-food de gară.

Înăuntru era cald, smooth jazz și un miros dominant de cartofi prăjiți.

- Clătite și cafea, vă rog, îi comandă ea unei fete de dincolo de casa de marcat.

Apoi se duse la toaletă, dar era coadă.

„Mă mai țin“, își zise, luându-și comanda și așezându-se la o masă. „Bleah! Ce gust oribil!“ îi apărui un gând după prima gură de cafea. „Cum or putea să bea oamenii așa ceva?“

Îi veni deodată în minte elegantul bar al lui Hermes, „Sburătorul“, unde degustase pentru prima oară nectarul zeilor olimpici, ori nemaipomenitele poțiuni magice de la terasa lui Merlin, „La Magicianu“, ori inegalabila bere de la festivalul organizat ani de-a rândul de Osiris, „Oktober Sphinx“.

Însă aici, printre muritori, mergea și-o busuioacă ori un muscat, ori vinul fabulos de-1 băuse în urma cu nu foarte multă vreme la Negustorul de Temeri și-i plăcuse. Cum îi zicea oare? Tămâioasă de Pietroasele, așa!

Indulgentă, luă încă o gură de cafea.

Da, în lipsă de ceva mai bun, era suportabilă, chiar și pentru gustul ei rafinat.

Își tăie și o bucățică de clătită.

Pentru un început de zi ploioasă, era chiar satisfăcătoare.

Zâmbi.

Își aminti că citise un interviu luat de o celebră povestitoare unui alt povestitor, în care acesta din urma îi oferise o definiție a iubirii de-a dreptul savuroasă.

El spunea că dragostea dă viață și aripi, iar cine nu iubește... nu trăiește, adică, se mișcă, vorbește, dar e mort pe dinăuntru.

Dăduse și un exemplu concret, unul gustativ de altfel, anume că iubirea e atunci când jumătatea sa mai bună, adică soața, vrea să facă clatite, dar nu are niciun strop de dulceață în casă, așa că el bate orașul de-a latul și de-a lungul, întreabă vecinii și prietenii și face totul ca să-și fericească nevasta.

La final, concluziona că viața fără iubire e precum clătita fără dulceață, ori cremă de ciocolată, ori zahăr, ori brânză cu mărar, ori ce dorea fiecare să pună-n viața lui ca să nu fie searbădă.

„Cu siguranță acelea erau clătite cu iubire, nu ce mănânc eu acum“, continuă ea să zâmbească, luând încă o gură de cafea.

În Arhivă avea aranjate cronologic, pe tipuri și categorii, tot felul de iubiri, începând cu cele universale, care străbătuseră ere, continuând cu cele ancestrale, de la zămislirea lumilor, apoi cu cele antice, din zorii civilizațiilor; urmau cele pierdute, nenăscute ori doar visate, ale întunericului pentru lumină ori ale găurilor negre pentru orice.

Găsise fascinante iubirile ființelor carbonice, ale oamenilor, în special, ale spiritelor care se manifestaseră artistic, în particular.

Din când în când mai răsfoia rafturile cu cele care-i produsese un fior plăcut prin trupu-i diafan și nu o dată privise cu jind la Orfeu și Euridice, Antoniu și Cleopatra, Romeo și Julieta ori Maria Tănase și Brâncuși.

De departe însă, favorita ei era iubirea dintre Grrr! și Aaah!, un mascul și o femelă care-și avuseseră existența în aburii răsăritului civilizației umane, primele ființe carbonice care depășiseră stadiul pur carnal și trecuseră la un nivel spiritual primar.

Grrr! îi adusese în dar lui Aaah! o gazelă și aștepta ca Aaah! să-l recompenseze sexual.

Aaah! îi sugerase discret cu un mârâit c-o dureaua capul, Grrr! încercase să ia gazela înapoi, Aaah! se opusese și, la un moment dat, tot trăgând de gazelă, Aaah! alunecase și căzuse cu fața pe peretele peșterii, urmele feței ei transpirate rămânând imprimate pe piatra rece, spre marea uimire a amândurora.

Astfel se născuse primul portret din istoria umanității, moment ce marcase trecerea celor doi la următorul nivel, încheiat cu savurarea fumului rezultat prin arderea unei tulpini de liană paleolitică.

Un lătrat pițigăiat o aduse din nou în realitate.

O cucoană care târa după ea doi pechinezi minusculi se așeză la două mese de ea.

Cu o mișcare scurtă, aruncă trei hamburgeri pe gât și începu să vorbească la un telefon cât o cutie de chibrituri.

„Minimum 50 de bețe“, râse în gând.

- Dă-mi și mie, că mi-e foame! zise un puști murdar care apărură deodată lângă ea.

- Nu mai e mare lucru, răspunse privind spre sfertul de clătită de pe farfurie. Nu vrei niște bani în schimb?

- Î-hî! răspunse piciul.

Pe când scotea banii, mai răsăriră doi.

- Cred că sunteți ultimii, le zise.

Le dădu și lor bani.

- Să nu vă luați țigări sau alte prostii, adăugă apoi.

Puștii se făcură nevăzuți negând vehement.

- Da' ce faci aici? auzi o voce din spate. Și-n zi nelucrătoare, și dimineața devreme, și ploaie...

- Pentru că... șovăi ea. Pentru că am de recuperat un pachetel foarte important și sunt...

- Mda! Ești singură, se îndepărtă străinul, pierdut în ecranul telefonului.

Se spunea că pe ființele carbonice, mai ales pe cele mai evaluate, singurătatea le făcea să îmbătrânească de două ori mai repede.

Și nu era vorba doar de singurătatea individuală, ci și de singurătatea în doi, când iubirea dispărea încetul cu încetul, timpul și clipele rezervate ei estompându-se până la dispariție; locul lor era luat de grijile pentru ziua de mâine, de preocuparea de a face bani cât mai repede și cât mai mulți, de a avansa fulminant pe scara socială sau profesională ori, cel mai trist și mai distrugător, de a se răzbuna mai crunt și mai eficient pe cei din jur.

Ființele carbonice, oamenii, îndeosebi, nu numai că puteau să trăiască din iubire, dar puteau să și moară din cauza ei, în aceste situații Recuperatorul de Păcate oferindu-și serviciile prețioase, însă...

Un gând din trecut o făcu să se cutremure ușor.

Când se întâmplase?

Ah! Da, era o zi însorită, iar Natura tocmai începuse să probeze veșmintele bogate de toamnă.

Șlefuitorul de Vise o invitase la o degustare de vinuri la conacul Negustorului de Temeri.

Din vorbă-n vin și din vin în vorbă, Negustorul de Temeri îi arătase catalogul toamnă-iarnă cu ultimele frici la modă.

Și tot răsfoind și răsfoind, dăduse peste una care parcă nu-și avea locul acolo.

Era iubirea cântată a unui menestrel, care se îndrăgostise definitiv de fata împăratului.

*Dragoste inimă, dragoste dor,
Dragoste zâmbet, dragoste zbor.*

Privise într-o clipă cum anii se scurseseră și menestrelul continuase să-și cânte iubirea pe sub zidurile fetei.

*Sărutul moare când
e smuls din îmbrățișarea buzelor,
Iubirea moare
când e smulsă din îmbrățișarea inimilor.*

Și flacăra vieții i se stinsese înainte să-și mărturisească dragostea fetei de împărat.

- Nu cred că locul lui e aici, îi spuse ea Negustorului de Temeri.

- De ce? ridică acesta o sprânceană. Pentru mine e foarte clar: omul și-a tăcut adevărul întreaga-i viață de frica represaliilor.

- Dar înainte de temere a fost iubirea! spuse ea apăsător. A fost iubire până la sfârșitul sfârșitului.

- Poate, zâmbi Negustorul, privind fila din catalog. Undeva, pe fundal, parcă se întrezăresc câteva urme a ceea ce-ai spus tu, dar ele devin repede vagi și umbrite de preaputernicele temeri.

-Aș vrea să ne târguim pentru temerea asta, spuse ea.

- După cum bine știi, nimeni nu poate interveni în Cataloagele mele în afara Liberului Arbitru, spuse Negustorul luându-i catastiful din mână. Oricum, cu rangul tău, nu vei putea obține audiență la El.

Se simți cuprinsă de o furtună lăuntrică însoțită de o ușoară senzație de sufocare.

Ieși pe terasă.

Privi o vreme în gol și fără gânduri spre orizontul sângerieu.

- Ai căzut în Păcatul Iubirii, îi zise Recuperatorul de Păcate, care apăru alături de ea.

- Pofțim? se îndepărtă ea brusc.

- A-a-aaa! făcu din deget Recuperatorul de Păcate. În zadar negi, căci nu te poți ascunde de mine. În plus, pot să te ajut să cunoști sentimentul care, zice-se, vindecă molime, mută munți și seacă mări. Apoi trecu de cealaltă parte a ei și-i șopti la ureche: Dar te va costa.

Simțind că-i explodase o supernovă în vintre, ea se întoarse brusc în salon, salută pe toată lumea și părăsi de îndată locul, schimbată pentru totdeauna.

„Îndrăgostită“, se gândi oftând. „Tocmai eu.“

Încă ploua ca pe vremea lui tata Noe.

Stropi grei băteau darabana pe tabla acoperișului Gării.

Tot pe tablă se auzeau și lucrătorii cum umblă, probabil, ca să astupe spărturile.

Termină cafeaua și se duse din nou la toaletă, dar coada era ca pe vremuri la marile concerte.

„Mă mai țin“, își zise din nou și privi Mersul Trenurilor.

Mai avea cel puțin o jumătate de ceas ca să găsească o altă toaletă.

Ieși din restaurant: poliție, oameni fără adăpost, oameni cu acadele și covrigi, oameni cu fețe dubioase.

Intră într-o farmacie, ca să-i mai treacă vremea.

O controloare de tren o privi aproape speriată și, intrând pe jumătate pe geamul farmaciei, ceru o cutie cu tampoane.

Nu îi înțelese pudoarea, cu atât mai mult cu cât era la modă solidaritatea sexelor.

„Iubirea? Păcat?“ veni tiptil un alt gând, în timp ce pășea agale pe peron.

Oamenii erau ciudati când venea vorba de multe, dar la iubire nu-i întrecea nimeni, nici măcar ființele cuantice X1£A-12 din Universul idLU⁰⁴⁰⁵²⁰²⁰.

Ciudățenia oamenilor nu se oprea aici, ei conferind sensuri vulgare ori înălțătoare iubirii, după cum aflase în fiecare minut, an sau eră petrecute în mijlocul lor.

De exemplu, unul, Zavaidoc, spunea într-o cantare că „dragostea e ca și-o râie“.

Altul, Budha, zicea că lumea nu trebuie să caute perfecțiunea în schimbarea ei, ci în iubire.

Un altul, Guță Popândău, afirmase că „amorul e un lucru foarte mare“, fără a menționa despre ce lucru era vorba și, mai ales, fără să spună ceva despre dimensiunea lui exactă.

Altul, Isus, propovăduia ideea că omul să-i iubească aproapele ca pe sine însuși.

Alții ziceau că, dacă nu exista dragoste divină, nu poate exista dragoste între oameni.

Și tot așa.

Poate tocmai de aceea fusese atrasă în acea zi de toamnă de iubirea pură a acelui menestrel care...

- Vrei un telefon? apărui un șuț lângă ea.

- Vreau o toaletă, răspunse.

- N-am așa ceva, nu știu, zise omul și dispărui la fel de subit precum apăruse.

Porni către „Informații“.

Erau cinci oameni în fața ei.

Pe vremuri, erau de 20 de ori mai mulți.

La trenul ei se adăugaseră încă 15 minute.

Începu să ia Gara la pas, citind pe pereți despre Lipscani, bătălia de la Termopile, Leonardo da Vinci, căderea Bastiliei, Darth Vader urmărind...

Crainicul Gării îi anunță trenul.

Se întoarse, o luă către linie și se puse pe așteptat.

Câteva fete tinere și frumoase stăteau pe niște rucsacuri enorme și se schimbau de șosete, doi hipioți se sărutau lângă o familie cu copiii somnoroși, câțiva asiatici făceau poze de zor la tot ce observau prin Gară, iar un câine se strecura ușor printre toți, precum aburul unui trecut uitat și scăpat pentru o clipă dintr-un alt univers.

Șlefuitorul de Vise coborî din tren și îi înmână un pachetel nu mai mare decât pumnul unui copilăș.

- A trebuit să trag niște sfori, dar a ieșit cum ai vrut, zâmbi el. Sortatorul de Suflete îmi era dator cu o chestie și m-a ajutat. Ai grijă de el.

Locomotiva fluieră prelung, apoi începu să se retragă pufăind.

- Și de tine, mai adăugă Șlefuitorul de Vise, urcându-se în tren.

La ieșirea din Gară, un om al străzii stătea pe vine, rezemat de perete, și-și rădea barba.

Dădea o dată cu lama, o dată cu palma, controlând foarte atent zona pe unde trecuse cu aparatul de ras.

- E mișto jaca asta de pe tine... Îmi place. Cu cât o dai? apăru de neunde un alt om fără adăpost.

- Nu e geacă, e pardesiu, zise cel care se rădea.

- Ete, na! Pardesiu! se burzului cel nou apărut. E o jaca mai lungă, lasă! Cu cât ziceai c-o dai?

- C-o sută de mii, sosi răspunsul între două treceri de lamă.

- Scump, dom'le, scump, dincolo era mai ieftin, murmură nou-venitul, îndepărtându-se.

Arhivatoarea de Iubiri se opri langa Stâlpul cu Orologiu.

Ferită de priviri indiscrete, desfăcu pachetul cu gesturi moi.

Cutia de fildeș căptușită cu catifea verde ascundea o sticluță mică, meșteșugită cu filigran de argint.

Luă sticluța, privi pentru câteva clipe aburul albăstrui dinăuntru, apoi silueta care se formă în interior începu să cânte cu o voce pe care o știa din alte vremi.

Vreau să-ți dau spre păstrare sufletul meu pribeag

Și veșnic să rămânem pe-al dragostei meleag.